

РЕШЕНИЕ

№ 5287

гр. София, 04.04.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 79 СЪСТАВ, в публично заседание на девети март през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: ЦВ. М.

при участието на секретаря ААл. Т.
като разгледа докладваното от ЦВ. М. Гражданско дело № 20221110113810
по описа за 2022 година

Предявени са кумулативно обективно съединени установителни искове с правно основание чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД, вр. чл. 153 ЗЕ и чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. чл. 86, ал. 1 ЗЗД.

Ищецът „.....“ твърди, че е налице облигационно правоотношение, възникнало между него и ответника Ж. Д. Ц. въз основа на договор за продажба на топлинна енергия при общи условия, чиито клаузи съгласно чл. 150 ЗЕ са обвързали потребителя без да е необходимо изричното им приемане. Поддържа, че съгласно тези общи условия е доставил за процесния период на ответника топлинна енергия до топлоснабден имот, находящ се на адрес:, като той не е изпълнил насрещното си задължение за заплащане на дължимата цена, формирана на база на прогнозни месечни вноски и изравнителни сметки, както и цена на услуга за дялово разпределение. Сочи, че съгласно приложимите общи условия в случай, че резултатът от изравняването е сума за доплащане, тя се прибавя към първата дължима сума за съответния период, а когато е сума за възстановяване, от нея се приспадат най-старите просрочени задължения на потребителя. Твърди, че съгласно общите условия от 27.06.2016 г., в сила от 10.07.2016 г., купувачът на топлинна енергия е длъжен да заплаща същата в 45-дневен срок от изтичане на периода, за който се отнасят, което ответникът не е сторил, поради което претендира сумите, както следва: 2 136,91 лв., представляваща цена на топлинна енергия за периода от 01.07.2018 г. до 30.04.2020 г.; 228,90 лв., представляваща лихва за забава върху задължението за цена на топлинна енергия за периода от 15.09.2019 г. до 19.04.2021 г.; 52,54 лв., представляваща цена на услуга за дялово разпределение за периода от 01.05.2018 г. до 30.04.2020 г., както и 9,63 лв., представляваща лихва за забава върху задължението за цена на услуга за дялово разпределение за периода от 01.07.2018 г. до 19.04.2021 г., ведно със законната лихва върху всяка от главниците от датата на подаване на заявлението по чл. 410 ГПК – 05.05.2021 г. до окончателното плащане, за които суми по ч. гр. дело № 25402/2021 г. по описа на СРС, 79 състав, е издадена заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК от 27.05.2021 г. Претендира и разноски.

В срока по чл. 131, ал. 1 ГПК ответникът Ж. Д. Ц., чрез назначения по реда на чл. 47, ал. 6 ГПК особен представител – адв. О. Д., е подал отговор на исковата молба, с който

оспорва исковете при твърдението, че не е доказано доставянето на твърдяното количество топлинна енергия в посочения от ищеца обем, качество и цена. Оспорва процесните вземания да са ликвидни и изискуеми. Оспорва вземанията за лихва, както и легитимацията на ищеца да претендира вземането за цена на услуга за дялово разпределение, тъй като тя не се извършва от него, а от трето лице. Оспорва Ц. да е титуляр на партида с аб. № 55440, тъй като не е доказано да е отправял изявление до ищеца в този смисъл. Прави възржение за изтекла погасителна давност. Оспорва наличието на облигационно правоотношение с ищеца, както и да е обвързан от общите му условия, поради което счита, че няма основание да заплаща суми за презюмирана, а не за реално доставена топлинна енергия. Оспорва качеството на предоставената услуга. Оспорва да е собственик или ползвател на имота, респ. да е влизал във владение в него. Оспорва редовността на воденото от ищеца счетоводство. Оспорва фирмата за дялово разпределение да разполага с лиценз за извършване на услугата за дялово разпределение. Оспорва изискуемостта на вземанията, тъй като не му е отправяна покана, а освен това не е получавал отчети за показанията на общия топломер в абонатната станция. Счита за закононарушение липсата на данни относно отчисляването на технологичните загуби, което от своя страна води до завишаване на начислените суми. Оспорва връзката на абонатния номер с процесния имот, както и доказателствената стойност на представените извлечения от сметки, обективизиращи изгодни за издателя им факти. Оспорва възможността за начисляване на лихви върху прогнозно начислени суми, като счита, че това е в нарушение с чл. 13 на Директива № 2006/32/ЕО. Сочи, че от страна на ищеца е следвало да бъдат представени доказателства за подадено от него изрично писмено искане за помесечно отчитане на потребената топлинна енергия в изпълнение на чл. 30, ал. 2 от общите условия, поради което оспорва процесните вземания да са станали изискуеми, респ. да се дължи лихва за забава върху тях. Допълва, че не са представени доказателства за ежемесечно отчитане на топлинната енергия с посочване в тях на отделните компоненти – сградна инсталация, отопление и БГВ, с оглед на което отразените в счетоводството на ищеца суми не отразяват реално потребена топлинна енергия. Счита, че размерът на същата е завишен, както и, че ищецът следва да докаже мястото на поставяне на централния топломер на входа, преминал ли е той, както и съответните уреди за отчитане техническа проверка за тяхната изправност. Оспорва наличието на сключен договор между „.....“ и „.....“ за извършване на услугата за дялово разпределение на топлинна енергия, като излага доводи за нищожност на представения протокол от ОС на ЕС и списък към него, а освен това ги счита за неотнормирани, доколкото не се чете номерът на входа на блока, за който се отнасят. Допълва, че същите не съдържат съответните реквизити и подписи, а освен това имат корекции и задрасквания, поради което са нечетливи. Сочи, че за процесния период не се представят изравнителни сметки. С тези съображения отправя искане за отхвърляне на предявените искове.

Третото лице – помагач на страната на ищеца – „.....“ изразява становище, че в рамките на исковия период услугата дялово разпределение е била законосъобразно извършена.

Съдът, като съобрази доводите на страните и събраните по делото доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, съгласно правилата на чл. 235, ал. 2 ГПК, намира за установено следното от фактическа и правна страна:

По искове с правно основание чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД, вр. чл. 153 ЗЕ.

Основателността на исковете за цена на потребена топлинна енергия и цена на услуга за дялово разпределение предполага установяване от ищеца наличието на облигационно правоотношение по договор за продажба между него и ответника, по силата на което е доставил топлинна енергия в твърдените количества и за него е възникнало насрещно задължение за плащане на уговорената цена в претендирания размер, както и че през исковия период в сградата, в която се намира процесният имот, е извършвана услугата

дялово разпределение от лице, с което ищецът има сключен договор, при което е възникнало задължение за заплащане на възнаграждение за предоставената услуга в претендирания размер.

Съгласно разпоредбите на чл. 153, ал. 1 ЗЕ и § 1, т. 2а от ДР на ЗЕ /приложима редакция след 17.07.2012 г., а с това и в рамките на процесния период/ потребител, респ. клиент на топлинна енергия за битови нужди е физическо лице – ползвател или собственик на имот, който ползва електрическа или топлинна енергия с топлоносител гореща вода или пара за отопление, климатизация и горещо водоснабдяване или природен газ за домакинството си. Следователно, тази законова уредба сочи за купувач /страна/ по договора за доставка на топлинна енергия собственикът на топлоснабдения имот или лицето, на което е учредено ограничено вещно право на ползване, като законодателят е обвързал това качество с реалното ползване на съответния вид енергия. Именно то е задължено да заплаща продажната цена за доставената и потребена топлинна енергия, респ. то е встъпило в облигационни отношения с ищцовото дружество. В случая, при съвкупна преценка на писмените доказателства по делото съдът приема, че в рамките на исковия период Ж. Д. Ц. се явява пасивно легитимиран да отговаря за вземанията за цена на топлинна енергия и цена на услуга за дялово разпределение, касаещи процесния имот. Най-напред това е така, тъй като въз основа на данните, съдържащи се в представения нотариален акт за покупко-продажба на недвижим имот № 143, том I, нот. дело № 151/2003 г. /л. 17-18 от делото/ се установява, че на 22.10.2003 г. ответникът Ц. е закупил от придобития от тях по време на брака им и представляващ съпругеска имуществена общност апартамент № 33, находящ се в, заедно с избено помещение № 10 и 0,908 % идеални части от общите части на сградата и от правото на строеж върху мястото, като с оглед описания в акта административен адрес и данните, удостоверени в писмо с изх. № КО-7000-33/1/03.06.2013 г. на Столична община, р-н „Надежда“ /л. 21 от делото/, а именно: че бл. 20 и бл. 38 в си съответстват, съдът приема, че същият е идентичен с процесния апартамент № 33, за който се отнасят исковите претенции за цена на топлинна енергия и цена на услуга за дялово разпределение. Действително, по силата на договора за покупко-продажба от 22.10.2003 г. продавачите по него са си запазили вещно право на ползване върху продаваемия имот до края на живота си, но въз основа на постъпилите справки за смърт /л. 74-75 от делото/ става ясно, че впоследствие всяко едно от посочените лица е починало преди началото на исковия период, а именно: – съответно на 07.04.2018 г. и – съответно на 23.11.2010 г., въз основа на което съдът прави извод, че учреденото в тяхна ползва вещно право на ползване се е погасило. По делото не се твърди, а и не се доказва към момента на осъществяване на придобивната сделка - 22.10.2003 г. ответникът Ц. да е бил в брак, поради което съдът прави извод, че той е станал изключителен собственик на имота, предмет на същата. Нещо повече, фактът, че именно той се легитимира като негов собственик следва и от данните за отправено през 2013 г. искане до Агенция по вписванията за вписване на възбрана върху имота по изпълнително дело № 20127810401069 по описа на, с рег. № 781 на КЧСИ, в подкрепа на което е представеното писмо с изх. № 08814/23.05.2013 г. /л. 19 от делото/. Последното е съставено от съдебния изпълнител в кръга на възложените му правомощия по установените ред и форма и съставлява доказателство за изявленията пред него и за извършените от него и пред него действия, поради което съдът приема, че въз основа на този документ може да се обоснове извод относно принадлежността на правото на собственост към датата на налагане на възбраната – 2013 г. Нещо повече, разпоредбата на чл. 483 ГПК предвижда, че съдебният изпълнител описва посочения от вискателя имот след като се увери, че той е бил собственост на длъжника към деня на налагане на възбраната. В този случай, проверката на собствеността се извършва чрез справка в данъчните или нотариалните книги или по друг начин, включително чрез разпит на съседи, а когато няма сигурни данни за собствеността, се взема предвид владението към деня на възбраната. Следователно, в изпълнение на законовите си правомощия, преди да пристъпи към налагане

на процесната възбраната съдебният изпълнител е извършил надлежна проверка относно принадлежността на имота, върху който тя е насочена, а това означава, че направените от него констатации следва да бъдат съобразени. По делото не се твърди, а и не се доказва за осъществяването впоследствие и на други юридически факти, довели до промяна в правата върху процесния апартамент № 33, поради което следва да се приеме, че включително и в рамките на исковия период - от 01.07.2018 г. до 30.04.2020 г. именно Ж. Ц. се легитимира като негов изключителен собственик, което от своя страна обуславя извод, че с оглед действащата нормативна уредба в областта на енергетиката именно той се явява потребител, респ. клиент на топлинна енергия за битови нужди, поради което следва да отговаря за задълженията във връзка с ползването му, включително и за това за цената на доставената до него и потребена такава.

Тук следва да се отбележи, че ирелевантно се явява обстоятелството сключил ли е ответникът изричен писмен договор с ищеца, респ. отправил ли е той изрична молба до топлофикационното дружество за откриване на партида на негово име, тъй като нормативната уредба в областта на енергетиката не поставя такова изискване, а обвързва качеството потребител единствено с наличието на право на собственост или ограничено вещно право на ползване, а в случая първото измежду двете е установено по делото.

В случая, без значение се явява и обстоятелството кой е бил фактическият ползвател на процесния апартамент № 33 в рамките на исковия период, още повече, че от страна на ответника е релевирано бланкетно оспорване в тази насока, без да са ангажирани доказателства относно конкретното му местоживееие. Нещо повече, видно от служебно изготвената справка от „НБДН“ /л. 48 от делото/, регистрираните постоянен и настоящ адрес на Ц. съвпадат с адреса на процесния имот, което по-скоро поражда индиция, че той пребивава преимуществено на него.

Съгласно чл. 150, ал. 1 ЗЕ облигационните правоотношения между страните се регламентират от публични известни общи условия, предложени от топлопреносното предприятие и одобрени от КЕВР. В случая, неоснователно е възражението на ответника относно липсата на доказателства по делото за публикуване на Общите условия за продажба на топлинна енергия за битови нужди, респ. за влизането им в сила, поради което и същите да не го обвързват. Според решение № 189/11.04.2011 г. по т. д. № 39/2010 г. на ВКС, II т. о., съгласно разпоредбата на чл. 98, ал. 4 ЗЕ /приложима за продажба на електрическа енергия при публично известни общи условия/ предпоставка за влизане в сила на общите условия е публикуването им най-малко в един централен и един местен всекидневник и изтичането на 30 дни след първото им публикуване. Аналогична е и разпоредбата на чл. 150, ал. 2 ЗЕ, съгласно която топлопреносните предприятия задължително публикуват одобрените от комисията общи условия най-малко в един централен и в един местен всекидневник в градовете с битово топлоснабдяване. Общите условия влизат в сила 30 дни след първото им публикуване, без да е необходимо изрично писмено приемане от клиентите. Действително, съгласно правилата за разпределение на доказателствената тежест в процеса ищецът следва да докаже влизането в сила на представените Общи условия за продажба на топлинна енергия, но в горното решение на ВКС се приема, че не съществува пречка, ако на съда е служебно известно в кои всекидневници са публикувани Общите условия, те да бъдат посочени в съдебното решение. В случая, приложение намират Общите условия на ищеца от 2016 г., одобрени с решение № ОУ-1/27.06.2016 г. на КЕВР, публикувани във вестник „Монитор“ от 11.07.2016 г., в сила от 11.08.2016 г., които са представени в заверен препис от страна на ищеца /л. 35 от делото/. Договорното правоотношение по продажба на топлинна енергия при общи условия възниква между топлопреносното предприятие и потребителя /клиента/ по силата на закона – арг. чл. 150 ЗЕ, без да е необходимо изрично изявление на ответника – потребител, включително и относно писменото приемане на Общите условия, в какъвто смисъл е решение № 35/21.02.2014 г. по гр. дело № 3184/2013 г. на ВКС, III т. о. Разпоредбата на чл. 150, ал. 3 ЗЕ предоставя за потребителите /клиентите/

които не са съгласни с предвидените в Общите условия клаузи, в срок от 30 дни след влизането им в сила да внесат в съответното топлопреносно предприятие заявление, в което да предложат специални условия, които се отразяват в допълнителни споразумения. В случая, по делото нито се твърди, нито се доказва ответникът Ц. да е възразил срещу прилаганите от ищеца общи условия или да е предложил сключването на индивидуално споразумение с него, използвайки установения в закона механизъм, поради което и с оглед изложените по-горе съображения, че в рамките на исковия период той е бил собственик на процесния апартамент съдът прави извод, че между него и ищеца е възникнало договорно правоотношение по продажба на топлинна енергия за битови нужди с включените в него права и задължения на страните, съгласно ЗЕ и Общите условия.

Съгласно разпоредбата на чл. 139, ал. 1 ЗЕ, разпределението на топлинна енергия в сграда - етажна собственост се извършва по система за дялово разпределение, а дяловото разпределение на топлинна енергия между страните в сградата се осъществява от топлопреносното предприятие или от доставчик на топлинна енергия самостоятелно или чрез възлагане на лице, вписано в публичния регистър по чл. 139а ЗЕ. Топлинната енергия за отопление на сграда – етажна собственост се разделя на топлинна енергия, отдадена от сградната инсталация, топлинна енергия за отопление на общите части и топлинна енергия за отопление на имотите в сграда – етажна собственост – арг. чл. 142, ал. 2 ЗЕ. Съгласно чл. 145, ал. 1 от закона топлинната енергия за отопление на имотите в сграда – етажна собственост, при прилагане на дялово разпределение чрез индивидуални топломери, се определя въз основа на показанията на топломерите в отделните имоти. В случая, видно от протокол от общо събрание на етажната собственост от 22.07.2002 г. и списък към него, договор от 23.07.2002 г. /л. 22-26 от делото/, представените индивидуални справки и протоколи за отчет /л. 100-103 от делото/, а и с оглед изложеното от вещото лице в констативната част от заключението по съдебно-техническата експертиза, етажните собственици в сградата, намираща се на адрес: гр. София,, бл. 38, са възложили извършването на индивидуално измерване на потреблението на топлинна енергия и вътрешно разпределение на разходите за отопление и топла вода на третото лице – помагач - „.....

Съдът намира за неоснователно възражението на ответника по отношение на валидността на договора между етажната собственост и фирмата за дялово разпределение, тъй като видно от съдържанието му /л. 25-26 от делото/, което е в достатъчна степен четливо, последният е подписан от голяма част от етажните собственици, включително и от представляващ етажната собственост, като по делото нито се твърди, нито се доказва решението на общото събрание да е било атакувано от ответника по реда на ПУРНЕС /отм., но действащ към момента на вземане на решението/. Ето защо, съдът намира, че това решение обвързва всички етажни собственици, включително и Ж. Ц. предвид установения по делото факт, че същият е бил собственик на самостоятелен обект в сграда в режим на етажна собственост през исковия период. В случая, касае се за сделка – решение на общност от субекти – етажни собственици, което е взето на проведено общо събрание, осъществено по определен в закона ред и които решения имат действие по отношение на всички субекти в общността, включително и ответника Ц.. Ето защо, съдът приема, че договорът за топлинно счетоводство от 23.07.2002 г. е произвел своето действие. Нещо повече, по делото се установява още, че за процесния период услугата дялово разпределение в сградата – етажна собственост се е извършвала именно от третото лице – помагач „....., като видно от приетите документи за връчване на изравнителни сметки и формуляри за отчет, отнасящи се за процесния аб. № 55440, страните са изпълнявали поетите по договора задължения, като потребителите включително и ответника са допускали представителите на третото лице – помагач за отчитане до адреса, с което фактически са потвърдили обвързаността си от договора за топлинно счетоводство от 23.07.2002 г. За пълнота следва да се отбележи, че съгласно чл. 139б ЗЕ, потребителите в сграда – етажна собственост са длъжни са изберат

лице, регистрирано по реда на чл. 139а ЗЕ, за извършване на услугата дялово разпределение, за резултатите, от който избор да уведомят писмено топлопреносното предприятие или доставчика на топлинна енергия. В случая, не се твърди Общото събрание на етажната собственост да е избрало друго, различно от посоченото в договора от 23.07.2002 г. лице, което да извършва дяловото разпределение, нито ищецът да е уведомен писмено за новия избор. Ищецът е доставял топлинна енергия на адреса, а потребителите не могат да черпят права от неизпълнението на собственото си задължение.

От приетото по делото заключение на вещото лице по съдебносчетоводната експертиза се установява, че по партидата на ответника изготвените изравнителни сметки за топлинна енергия за процесния период са въведени в информационната система на ищеца и са отразени по месечните фактури. Съдът намира за неоснователен релевиращия довод, че поради нарушение на чл. 24 ЗБНБ счетоводството на ищеца не било редовно водено. Одобрената от ДКЕВР цена на топлинна енергия за битови нужди е за 1 Мвтч, в която цена след десетичния знак има два знака, но топлинната енергия се отчита в Квтч и единична цена за 1 Квтч, поради което при единичната цена след десетичния знак се получават шест знака. При определяне на окончателната сума за топлинна енергия след десетичния знак има два знака, поради което не е налице нарушение на изискването на чл. 24 ЗБНБ.

Съдът намира, че претендираните от ищеца суми действително се основават на съставени от него частни документи - извлечения от сметки и съобщения към фактури, които не представляват доказателство за удостоверените в тях правнорелевантни факти, тъй като не се ползват с обвързваща съда материална доказателствена сила, поради което не са от естество да установят реално доставеното количество топлинна енергия през релевантния период за процесния имот. В същото време обаче, за установяване на факта на предоставяне на топлинна енергия в обема, съответстващ на претендираната цена, по делото е прието заключение на вещото лице по съдебно-техническата експертиза, според което количеството постъпила топлинна енергия в сградата – етажна собственост, находяща се на адрес: е измервана чрез определено от ЗЕ средство за измерване – общ топломер, който е отчитан в края на всеки месец, като технологичните разходи са приспаднати от общото количество топлинна енергия, влязло в абонатната станция, и са за сметка на топлофикационното дружество. Изяснява се, че през процесния период в имота на ответника са начислявани суми за отопление, битово гореща вода и сградна инсталация, като детайлно е посочено как се формират те, достигайки се до крайния извод, че това е ставало съобразно изискванията на действащата нормативна уредба. Така, сумите за отопление на имота са формирани въз основа на данните от четири радиатора и една щранг-лира, тези за битово гореща вода въз основа на данните от един водомер, като същите са били редовно отчетени, за което са съствени съответните протоколи от 08.05.2019 г. и от 27.05.2020 г. Сумите за стоплинна енергия, отдадена от сградна инсталация, са начислявани на база посоченото в т. 6.1.1. от Методиката за дялово разпределение към Наредба № 16-334 от 06.04.2007 г. за топлоснабдяването – между абонатите съобразно пълния отопляем обем на имота - 152 куб. м. и този на етажната собственост – 8 154 куб. м. От техническа гледна точка фирмата за дялово разпределение също е изготвяла индивидуалните изравнителни сметки в съответствие с нормативните изисквания, с оглед на което вещото лице изяснява, че е било отразено реално доставеното количество топлинна енергия и е извършено изравняване между начислената от ищеца и реално дължимата сума. При анализ на протоколите и свидетелствата за метрологична проверка, касаещи исковия период, експертът е достигнал до извод, че общият топломер в абонатната станция е преминал изискуемите метрологични проверки в съответствие с изискванията на ДАМТН, като от страна на ответника не са ангажирани доказателства за опровергаване на този извод. В чл. 155, ал. 1 ЗЕ от действащата през процесния период нормативна уредба се предвижда, че потребителите на топлинна енергия в сграда – етажна собственост заплащат доставената топлинна енергия по един от следните начини: 1) на 11 равни месечни вноски и една дванадесета изравнителна вноска,

респ. на 10 равни вноски и 2 изравнителни – след изменението на ЗЕ от ДВ, бр. 74/2006г.; 2) на месечни вноски, определени по прогнозна консумация за сградата, и една изравнителна вноска и 3) по реална месечна консумация. Следователно, при определяне стойността на действително потребената през процесния период топлинна енергия следва да бъдат взети предвид резултатите от изравнителните сметки в края на отчетния период, които показват дали фактурираните през този период суми са били завишени или занижени, като отразяват реално доставеното количество енергия след проверка на място на показанията на индивидуалните уреди за измерване. Съдът намира, че посочените по-горе разпоредби на ЗЕ не са в противоречие с чл. 13 от Директива 2006/32/ЕО на Европейския парламент и на Съвета относно ефективността на крайното потребление на енергия и осъществяване на енергийни услуги. Тази Директива е транспонирана в българското законодателство и изискванията ѝ са въведени както в Закона за енергетиката, така и в Наредба № 16-334 от 06.04.2007 г. за топлоснабдяването, поради което няма пряк ефект и са приложими нормите на националното ни законодателство. Поради спецификата на самостоятелните обекти в сгради – етажна собственост и начина на потребление на топлинна енергия в същите, законодателят е предвидил както монтиране на средства за търговско измерване на количествата топлинна енергия в абонатната станция, така и монтиране след него на индивидуални разпределители на топлинна енергия, инсталирани върху всички отоплителни тела и/или индивидуални топломери за имотите. По този начин е спазен и принципът, залегнал в т. 2 на чл. 13 от Директива 2006/32/ЕО за изготвяне на сметките въз основа на реално енергийно потребление. В случая, според чл. 155, ал. 1, т. 2 ЗЕ и уговореното в Общите условия, сумите за топлинна енергия за процесния период са начислявани от ищеца именно по горния ред, а именно: по прогнозни месечни вноски, за които са издавани фактури, като след края на отоплителния период са изготвяни изравнителни сметки от дружеството, извършващо дялово разпределение. В случая, при съобразяване на резултата от изравнителните сметки, изготвяни в края на всеки отчетен период, експертизата е приела, че реално доставеното до имота на ответника количество топлинна енергия за периода от 01.07.2018 г. до 30.04.2020 г. възлиза на 2 048,52 лв., представляваща разликата между начислените суми по фактури /2 766,26 лв./ и сумите за възстановяване на абоната по изравнителните сметки /717,74 лв./, като посочената стойност е без предишни неплатени и просрочени суми и без начисляване на лихви по тях. Ответникът, който носи тежестта, не доказва допуснати нарушения в качеството на топлоподаването през процесния период.

По отношение на начислена от ищеца топлинна енергия, отдадена от сградната инсталация, съдът намира за необходимо да изясни, че потребителите дължат нейното заплащане – арг. чл. 153, ал. 6 ЗЕ, като ирелевантно се явява реалното ползване или неползване на такава от собствениците и носителите на вещни права. Това задължение следва от факта, че сградната инсталация е обща част по своето предназначение, съгласно изричната норма на чл. 140, ал. 3 ЗЕ, изградена е по предварителен проект, от която никой не може да се откаже, поради което и плащането се извършва съразмерно на отопляемите обекти. Тъй като всеки собственик на самостоятелен обект придобива правото да ползва постъпилата в сградата топлинна енергия, то всеки следва да участва и в разпределението на тежестите, свързани с общата вещ, като заплаща топлинната енергия, отдадена от сградната инсталация /в този смисъл – Решение № 5 от 22.04.2010 г. по к. д. № 15/2009 г. на Конституционния съд на РБ/. В допълнение, с Решение от 5.12.2019 г. по съединени дела С-708/17 и С-725/17 Съдът на Европейския съюз (ЕС) приема, че българската правна уредба, която задължава собствениците на апартамент в сграда – етажна собственост, присъединена към система за централно управление, да участват в разходите за топлинна енергия за общите части на сградата и за сградна инсталация, въпреки че индивидуално не са поръчвали доставката на отопление и не го използват в своя апартамент, не противоречи на правото на ЕС и в частност на правата на потребителите и регулацията на нелоялните търговски практики. Напротив, следва сметките за използваната топлинна енергия в тези

общии части да се изготвят индивидуално за всеки собственик на обект в сградата, като се изчисляват пропорционално на отопляемия обем на неговия апартамент. Ето защо, при така установените количества топлинна енергия, отдадена от сградната инсталация, правилното начисляване на топлинната енергия за имота на ответника и заключението по съдебно-техническата експертиза, че дяловото разпределение е правилно извършено, ищецът е доказал количеството на доставената в имота на ответника топлинна енергия. От страна на последния не се твърди, а и не се доказва плащане на процесните суми, поради което главното задължение за цена на топлинна енергия се равнява на посочения по-горе размер от 2 048,52 лв.

При този извод на съда следва да се даде отговор на въпроса каква част от тази сума ответникът Ж. Ц. дължи да заплати, като в тази връзка бъде разгледано своевременно релевираното с отговора на исковата молба възражение за изтекла погасителна давност.

Съгласно задължителните тълкувателни разяснения, дадени с ТР № 3/2011 г., ОСГТК на ВКС, вземанията на топлофикационни, електроснабдителни и водоснабдителни дружества, както и на доставчици на комуникационни услуги, са периодични плащания по смисъла на чл. 111, б. „в“ ЗЗД и за тях се прилага тригодишната давност. Предявяването на иска спира течението на давността, като в случая заявлението по чл. 410 ГПК е подадено в съда на 05.05.2021 г., а за времето от 13.03.2020 г. до 20.05.2020 г. /за период от два месеца и 7 дни/ срокът е спрял да тече на основание чл. 3, т. 2 от Закона за мерките и действията по време на извънредното положение, обявено с решение на Народното събрание от 13 март 2020 г., и за преодоляване на последиците, във връзка с § 13 от ПЗР на ЗИД на Закона за здравето /обн. ДВ, бр. 44/2020 г., в сила от 14.05.2020 г./, поради което извън погасителната давност са всички вземания, чиято изискуемост настъпва не след и на 05.05.2018 г., а след и на 26.02.2018 г. - арг. чл. 114, ал. 1 ЗЗД. От страна на ищеца се претендират вземания за цена на топлинна енергия за периода от 01.07.2018 г. до 30.04.2020 г., като съгласно чл. 33, ал. 1 от приложимите към релевантния период общи условия на ищеца – тези от 27.06.2016 г., в сила от 11.08.2016 г., месечните дължими суми за топлинна енергия по чл. 32, ал. 1 и ал. 2 са платими в 45-дневен срок от изтичане на месеца, за който се отнасят, а не от публикуването на общата фактура на интернет - страницата на ищеца. Следователно, най-ранното месечно задължение – за м.07.2018 г. е станало изискуемо на 14.09.2018 г., т. е. след 26.02.2018 г., поради което нито то, нито последващите месечни задължения, включени в рамките на исковия период, не са обхванати от изтекла погасителна давност, а това означава, че релевираното възражение в този смисъл е неоснователно.

Ето защо, следва да се приеме, че стойността на задължението за цена на топлинна енергия за периода от 01.07.2018 г. до 30.04.2020 г. се равнява на сумата от 2 048,52 лв., до който размер предявеният главен иск за цена на топлинна енергия се явява основателен и следва да бъде уважен, като се отхвърли за разликата до пълния предявен размер от 2 136,91 лв., или за размера от 88,39 лв.

Към стойността на задължението за цена на топлинна енергия следва да се добавят и дължимите годишни такси за извършваната услуга за дялово разпределение, чиято стойност не се спори, че се равнява на посочения от ищеца размер от 52,54 лв., а освен това този извод следва и от заключението на вещото лице по съдебно-счетоводната експертиза. Това е така, тъй като съгласно разпоредбите на чл. 36 от общите условия, чл. 61, ал. 1 от Наредба № 16-334/06.04.2007 г. за топлоснабдяването и на чл. 10 от общите условия на договорите между „.....“ и търговец за извършване на услугата дялово разпределение на топлинната енергия между потребителите в сграда – етажна собственост, тези разходи се заплащат от потребителите на топлинна енергия на ищцовото дружество, което от своя страна заплаща цената за извършените услуги на дружествата за дялово разпределение. Във връзка с възражението за изтекла погасителна давност следва да се отбележи, че в общите условия на ищеца не е предвиден срок за изпълнение на това задължение, поради което кредиторът

може да иска изпълнение веднага - арг. от чл. 69, ал. 1 ЗЗД. Следователно, погасителната давност следва да бъде отнесена към момента на възникване на задължението, а това означава, че най-ранното месечно задължение – това за м.05.2018 г. се счита за възникнало на 31.05.2018 г., или същото е станало изискуемо на 01.06.2018 г., т. е. след 26.02.2018 г., поради което нито то, нито последващите месечни задължения, включени в рамките на исковия период, не са обхванати от изтекла погасителна давност.

Ето защо, претенцията на ищеца за цена на услуга за дялово разпределение следва да се приеме за доказана в горепосочения размер от 52,54 лв., отнасящ се за периода от 01.05.2018 г. до 30.04.2020 г., поради което предявеният главен иск за посочената сума се явява основателен и следва да бъде уважен в изцяло заявения размер.

Всяка една от посочените по-горе суми следва да се присъди ведно със законната лихва от датата на подаване на заявлението по чл. 410 ГПК – 05.05.2021 г. до окончателното им заплащане.

По искове с правно основание чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. чл. 86, ал. 1 ЗЗД.

Основателността на исковете за обезщетение за забава предполага установяване от ищеца наличието на главен дълг; изпадане на ответника в забава и размера на обезщетението за забава.

Съгласно чл. 33, ал. 1 от общите условия на ищеца от 2016 г., в сила от 10.08.2016 г., клиентите са длъжни да заплащат месечните дължими суми за топлинна енергия по чл. 32, ал. 1 и ал. 2 в 45 – дневен срок от изтичане на месеца, за който се отнасят. Ето защо, за вземанията за топлинна енергия за периода от 01.07.2018 г. до 30.04.2020 г. не е необходимо отправянето на покана или предприемането на други действия от страна на ищеца, за да се поставят клиентите в забава. По изложените съображения, определена по реда на чл. 162 ГПК, съдът счита, че размерът на лихвата за забава върху задълженията за цена на топлинна енергия за периода от 01.07.2018 г. до 30.04.2020 г., попадащи в обхвата на общите условия от 2016 г., се равнява на сумата от 214,58 лв., начислена за претендиращия период от 15.09.2019 г. до 19.04.2021 г. Възражението на ответника за начисляване на лихви върху прогнозни сметки е неоснователно, тъй като начисляването на лихва за забава върху просрочените задължения съответства на възприетия съгласно чл. 155, ал. 1, т. 2 ЗЕ начин на отчитане на доставеното количество топлинна енергия, а именно чрез прогнозни месечни вноски, за които топлопреносното предприятие издава фактури и една изравнителна сметка, издадена от фирмата за дялово разпределение в края на отоплителния период.

Следователно, ответникът Ж. Ц. се явява задължен за посочената по-горе сума от 214,58 лв., до който размер предявеният срещу него акцесорен иск за лихва за забава върху задължението за цена на топлинна енергия се явява основателен и следва да бъде уважен, като се отхвърли за разликата до пълния предявен размер от 228,90 лв., или за размера от 14,32 лв.

По отношение на задължението за цена на услуга за дялово разпределение липсва предвиден срок за плащане от страна на потребителя на топлинна енергия, поради което длъжникът изпада в забава след покана – арг. чл. 84, ал. 2 ЗЗД. В случая, по делото не са представени доказателства за отправена покана от кредитора за плащане на това задължение от дата, предхождаща подаването на заявлението по чл. 410 ГПК в съда – 05.05.2021 г. и касаеща процесния период, поради което предявеният акцесорен иск за лихва за забава върху задължение за цена на услуга за дялово разпределение в размер на 9,63 лв. за периода от 01.07.2018 г. до 19.04.2021 г. се явява неоснователен и следва да се отхвърли изцяло.

По отговорността за разноски:

В съответствие със задължителните разяснения, дадени с т. 12 на ТР № 4/18.06.2014 г. по тълк. дело № 4/2013 г., ОСГТК, ВКС, съдът следва да се произнесе по разпределението на отговорността за разноски в заповедното и исковото производство. При този изход на

спора – частична основателност на предявените искове, право на разноси има всяка от страните, съразмерно с уважената, респ. отхвърлената част. На основание чл. 78, ал. 1 ГПК в полза на ищеца се следват направените разноси в производството по ч. гр. дело № 25402/2021 г. по описа на СРС, 79 състав, както и в исковото производство, съразмерно с уважената част от исковете, които съответно възлизат на 93,99 лв. - платена държавна такса и юрисконсултско възнаграждение и 1 000,48 лв. - платена държавна такса, депозит за особен представител на ответника, депозити за СТЕ и ССЧЕ и юрисконсултско възнаграждение. Съдът определи в минимален размер юрисконсултското възнаграждение на заявителя - ищец в двете съдебни производства на основание чл. 78, ал. 8 ГПК (изм. ДВ, бр. 8 от 2017 г.), вр. чл. 37 от Закон за правната помощ и съответно чл. 26 от Наредбата за заплащането на правната помощ (по отношение на юрисконсултското възнаграждение в заповедното производство) и чл. 25, ал. 1 от Наредбата за заплащането на правната помощ (по отношение на юрисконсултското възнаграждение в исковото производство), като съобрази вида и обема на извършената дейност от процесуалния му представител, както и липсата на фактическа и правна сложност на делото. На основание чл. 78, ал. 3 ГПК в полза на ответника не следва да се присъждат разноси, съразмерно с отхвърлената част от исковете, с оглед липсата на изрично искане в този смисъл, а и на доказателства за извършването на такива. По арг. от т. 7 от ТР 6/2013 г., ОСГТК на ВКС всяка от страните следва да бъде осъдена да заплати в полза на съда определената част от депозита за СТЕ съразмерно с уважената, респ. отхвърлената част от исковете, а именно: ищецът – сумата от 1,86 лв., а ответникът – сумата от 38,14 лв.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по предявените от „....., ЕИК със седалище и адрес на управление: срещу Ж. Д. Ц., ЕГН *****“, с адрес:, кумулативно обективно съединени установителни искове с правно основание чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД, вр. чл. 153 ЗЕ и чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. чл. 86, ал. 1 ЗЗД, че Ж. Д. Ц. дължи на „....., ЕИК сумата от **2 048,52 лв.**, представляваща цена на топлинна енергия по отношение на топлоснабден имот, находящ се в, за периода от 01.07.2018 г. до 30.04.2020 г.; сумата от **52,54 лв.**, представляваща цена на услуга за дялово разпределение за периода от 01.05.2018 г. до 30.04.2020 г., ведно със законната лихва върху всяка от главниците от датата на подаване на заявлението по чл. 410 ГПК – 05.05.2021 г. до окончателното им заплащане, както и сумата от **214,58 лв.**, представляваща лихва за забава върху задължението за цена на топлинна енергия за периода от 15.09.2019 г. до 19.04.2021 г., за които суми по ч. гр. дело № 25402/2021 г. по описа на СРС, 79 състав, е издадена заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК от 27.05.2021 г., като **ОТХВЪРЛЯ** иска за цена на топлинна енергия за разликата над уважения размер от 2 048,52 лв. до пълния предявен размер от 2 136,91 лв., или за размера от 88,39 лв.; иска за лихва за забава върху задължението за цена на топлинна енергия за разликата над уважения размер от 214,58 лв. до пълния предявен размер от 228,90 лв., или за размера от 14,32 лв., както и иска за лихва за забава върху задължението за цена на услуга за дялово разпределение в размер на 9,63 лв. за периода от 01.07.2018 г. до 19.04.2021 г.

ОСЪЖДА Ж. Д. Ц., ЕГН *****, с адрес: да заплати на „....., ЕИК със седалище и адрес на управление:, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК, сумата от **93,99 лв.**, представляваща разноси в производството по ч. гр. дело № 25402/2021 г. по описа на СРС, 79 състав, както и сумата от **1 000,48 лв.**, представляваща разноси в исковото производство.

ОСЪЖДА Ж. Д. Ц., ЕГН *****, с адрес: да заплати в полза на Софийски

районен съд, сумата от **38,14 лв.**, представляваща депозит за СТЕ.

ОСЪЖДА „....., ЕИК със седалище и адрес на управление: да заплати в полза на Софийски районен съд, сумата от **1,86 лв.**, представляваща депозит за СТЕ.

РЕШЕНИЕТО е постановено при участието на трето лице-помагач на страната на ищеца – „.....

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчване на препис на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____